Jouduin jälleen istumaan autossa hetken, ennen kuin pääsin liikkeelle. En aina oikein jaksaisi. Pakko on silti jaksaa. Anniinan vuoksi minä jaksan. Ei hän ilman minua pärjäisi ja nyt hän minua tarvitsee enemmän kuin koskaan. Minäkin tarvitsisin jonkun, mutta ei minulla ole. Anniina on, mutta hän on niin pieni vielä. Omalla tavallaan tunnen kyllä hänen rakkautensa, mutta tarvitsisin aikuisen tukea. En kehtaa sitä ääneen kenellekään myöntää. Ei mies itke eikä valita, mies pystyy kaikkeen. Ei pysty. Olen jo melkein vuoden yrittänyt jaksaa, mutta ei siitä tahdo oikein tulla mitään. Silti jotenkin olen kuitenkin onnistunut rämpimään. Onneksi osittain hankaluudet ovat pieniä ja niistä selvitään. Pakkohan se on. Ei ne kaikki onneksi maailmaa kuitenkaan kaada ja joskus niille voi nauraa jopa. Päiväkodin hoitajat joskus lempeästi hymyilevät, kun Anniinalla on eripari sukat tai tukka takussa. En minä osaa letittää tytön hiuksia. Ehkä minun pitäisi opetella, oppisi sitten Anniinakin joskus itse. Löysin itsestäni jälleen pienen voiman murenan, jonka avulla nousin autosta ulos. Lähdin kävelemään leikkipuistoa kohti, sitä mikä on ihan päiväkodin kupeessa. Näen jo kaukaa Anniinan punaisen takin. Se saa minut aina rauhoittumaan. Ei takki, vaan Anniina. Sitä on sivullisen vaikea joskus käsittää, olen huomannut. Ei aina ymmärretä, ettei tällaiselle tavalliselle miehelle ole niin helppoa pienen tytön kanssa asua, varsinkin kun on vielä suru seurana. Anniina tuntuu päässeen yli, minä en. Kyllä tyttökin joskus suree. Itkee ja tulee syliin, kuiskaa ikävöivänsä äitiä. Silloin itkemme yhdessä, mutta sitten helpottaa ja taas jaksaa vähän aikaa. Onhan meillä sentään vielä toisemme. Minun on jaksettava, tyttäreni vuoksi. Elämä on usein epäreilua. Se lyö ja potkii, iskee ja murskaa. Miten voisin sellaiseen tyttäreni kasvattaa? Yritän välttää vaikeita aiheita, en pysty kertomaan ikävistä asioista. En halua murtaa pientä sydäntä enää koskaan uudelleen. Kävelin portista sisään ja astelin kohti keinuja. Tuttu aurinkoinen hymy vastaanotti minut. Pumpulisiivin pieni ihminen leijui keinusta ja ryntäsi isäänsä vastaan. Mikä ihana tunne. Päivän kohokohta. Tänäänkin tultuani päivällä töistä kotiin, tuntui että seinät sortuvat, maailma kaatuu. Mikään ei tuntunut onnistuvan. Maksumuistutukset olivat valloittaneet postilaatikon. Leipä kaapissa oli homeessa. Siivousta kaipaavasta asunnosta kuukausi sitten rikkoutunut lamppu odotti yhä uutta hehkua. Minulla ei ollut edes suihkusaippuaa. Löysin edesmenneen vaimoni kylpyhuoneen purnukoista suihkusaippuaa. Kotona oli vielä paljon rakkaani tavaroita. Niissä oli lohduton kaipuu, enkä pystynyt hävittämään niitä. Käytin saippuaa ja itkin suihkussa. Elämä katkeroitti tuolloin erityisesti. Elämän iloa täynnä oleva tyttäreni loikkasi kaulaani kiinni. Päiväkodin tädit hymyilivät kauniisti. Hymyssä oli ripaus sääliä, sitä ei voinut olla huomaamatta. He tiesivät. Pienet kädet rutistivat minua täydestä sydämestä. Rakkaus oli ehdotonta. Poskelle annetun suukon jälkeen tyttäreni kuiskasi hymyn saattelemana: ”Isi! Sinä tuoksut ihan äidiltä?”. Kyynel valui poskellani…